

Warszawa, 6 maja 1933 r.

F41d 1/02

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 17995.

Kl. 72 h 3.

Rudolf von Frommer
(Budapeszt, Węgry).

Samoczynna broń palna o ruchomej lufie.

Zgłoszono 27 listopada 1931 r.

Udzielono 18 lutego 1933 r.

Pierwszeństwo: 4 grudnia 1930 r. (Węgry).

Wynalazek niniejszy dotyczy sprężyny ruchomej lufy samoczynnej broni palnej, która wzdłuż całej swej długości wodzona jest na drążku, a lufa lub połączona z nią część uderza podczas odrzutu o tuleję, suwającą się po drążku wodzącym tej sprężyny (sprężyny głównej); tuleja ta opiera się o sprężynę zderzakową, która jest silniejsza od sprężyny głównej.

Wynalazek niniejszy polega na tem, że tuleja zderzakowa otacza sprężynę lufy, a drążek wodzący posiada kołnierz służący do podparcia wspomnianej już tulei zderzakowej.

Na załączonym rysunku przedstawiono formę wykonania sprężyny lufy według wynalazku.

Fig. 1 przedstawia przekrój podłużny

przez układ sprężyny i części lufy w stanie spoczynku sprężyn; fig. 2 — te same szczegóły w całkowicie ściśniętem położeniu słabszej sprężyny i nieco ściśniętem położeniu sprężyny zderzakowej, w którym połączona z lufą nasada opiera się o tuleję wodzącą; fig. 3 — widok zdołu żłobkowanej części lufy, służącej do umocowania nasady; fig. 4 — przekrój wzdłuż linii IV — IV na fig. 1.

Na lufie 1 znajdują się żłobki 2, w których przesuwą się nasada 3 (fig. 1 i 3) od strony prawej do lewej. Pod żłobkami 2 znajduje się żeberko 18 o przekroju w kształcie litery T, które jest krótsze od żłobków 2 tak, iż nasadę 3 można wcisnąć na prawostronny koniec żłobków 2 na lufie, a potem nasunąć na żeberko 18, przy-

czem skierowane do wewnątrz listwy 19 nasady 3 zachodzą na kołnierz 20 żeberka 18 i w ten sposób przytrzymują nasadę. Krańcowe lewostronne położenie nasady ograniczone jest z jednej strony przez lewe końce żłobków 2, a z drugiej strony przez wolny koniec żeberka 18, do którego przylega nosek 21 nasady (fig. 1). Nasada 3 posiada wywiercony otwór 4, w który wchodzi drążek wodzący 5. Drążek wodzący posiada zaopatrzoną w kołnierz główkę 6, która daje się odejmnąć. Na drążku wodzącym 5 jest osadzona sprężyna 8 lufy, opierająca się tylnym końcem o kołnierz 7 drążka wodzącego, a przednim końcem o nasadę 3. Na tylnym końcu drążka wodzącego umocowana jest główka 9, której czop 10 pod naciskiem sprężyny wskakuje w otwór 12 nieruchomej części, np. łoża 11 broni.

Na drążek wodzący 5 nasunięta jest tuleja wodząca 14, na której tylnej części o mniejszej średnicy osadzona jest sprężyna zderzakowa 15. Sprężyna 8 lufy jest na większej części swej długości otoczona przez tuleję 14 tak, iż otrzymuje ona dobre prowadzenie i osłonę. Przedni koniec sprężyny zderzakowej opiera się o kołnierz 16 tulei wodzącej, a tylny koniec — o kołnierz 17 główki 9 drążka wodzącego 5. Takie urządzenie daje zwartą i dającą się łatwo rozbierać budowę.

Opisane urządzenie sprężyny lufy daje się zastosować do znanej samoczynnej broni palnej, w której po wystrzale lufa i zamek w zamkniętym stanie cofają się wstecz, przyczem na końcu biegu wstecznego zamek zostaje w znany sposób zatrzymany, a lufa sama biegnie naprzód przy równoczesnem otworzeniu zamka, podczas gdy wyciąg nabojów wyciąga z komory nabojoyej łuski wystrzelonych nabojów, a wyrzutnik je wyrzuca. Skoro lufa dociera do swego położenia spoczynku, wyłącza narząd zatrzymowy zamka, który pod działaniem sprężyny ponownie sprzęga się z lufą.

Zastrzeżenie patentowe.

Samoczynna broń palna o ruchomej lufie, w której lufa lub połączona z nią część uderza podczas odrzutu o tuleję zderzakową, przesuwającą się po drążku wodzącym sprężyny lufy w kierunku sprężyny zderzakowej, znamienna tem, że tuleja zderzakowa otacza sprężynę lufy, a sprężyna zderzakowa osadzona na tej tulei opiera się o kołnierz (17) drążka wodzącego.

Rudolf von Frommer.
Zastępca: Inż. dypl. M. Zoch,
rzecznik patentowy.

